

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/49/2021
Identifikačné číslo spisu:	6418010033
Dátum vydania rozhodnutia:	24.08.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:6418010033.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Kostolanskej a sudcov JUDr. Petra Kaňu a JUDr. Dušana Krč-Šeberu na neverejnom zasadnutí konanom 24. augusta 2022 v Bratislave, v trestnej veci obvineného C. Š. a spol., pre prečin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, o dovolaní obvineného C. R.K. a obvineného C. Š. proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 5To/44/2019 z 3. decembra 2019, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného C. Š. a obvineného C. R. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom (ďalej aj „súd I. stupňa“), sp. zn. 4T/9/2018 z 5. februára 2019, boli obvinení C. R., C. Š. a C. G. uznaní za vinných z prečinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona na skutkovom základe, že

- obvinení po spoločnej predchádzajúcej dohode začiatkom mesiaca august 2017 v F. T. - C. v úmysle získať pre seba finančné prostriedky, využili duševnú zaostalosť, sociálnu naivitu, ľahkú ovplyvniteľnosť a manipulovateľnosť C. T., nar. XX. K. XXXX, trvale bytom F. XXX/XX, T. U. T. tým spôsobom, že ju nahovorili k získaniu úveru v D. R., a. s., následne ju v dňoch 1. augusta 2017 a 2. augusta 2017 odviezli na motorovom vozidle zn. W. G. X, O., Ž. W., ev. č. R.-XXXX. do Banskej Bystrice, kde táto následne s obvineným C. G. vošla na obchodné miesto spoločnosti E. D. X, L. U., R. R., kde požiadala o poskytnutie úveru, následne jej bol úver po predložení dokladov totožnosti schválený a ona podpísala zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX s D. R., a. s. na sumu 1.880,- €, kde ako dlžník je uvedený C. T., nar. XX. K. XXXX, bytom F. XXX/XX, T. U. T., takto poskytnuté prostriedky vo výške 1.835,- € ona ihneď po prevzatí odovzdala obvinenému C. G., ktorý ich následne odovzdal obvineným C. Š. a C. R., z čoho 100,- € ponechali C. T. a 150,- € dostal C. G. ako odmenu a zvyšok použili pre svoju potrebu, čím D. R., a. s., IČO: XX XXX XXX, so sídlom N. U. X, R., spôsobili škodu v celkovej výške 1.880,- €.

Za to súd I. stupňa uložil:

- obvinenému C. R. a obvinenému C.K. podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 30 (tridsať) mesiacov, na výkon ktorého bol obvinený C. R. podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia a obvinený C. Š. podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia,
- obvinenému C. G. podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov, výkon ktorého bol obvinenému podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Trestného zákona podmienenčne odložený a určená skúšobná doba 3 (tri) roky.

Zároveň podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku poškodenú D. R., a. s., N. U. X, R., IČO: XX XXX XXX, odkázal s uplatneným nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na podklade odvolania obvinených (C. Š., C. R. a C. G.) rozsudkom, sp. zn. 5To/44/2019 z 3. decembra 2019, podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Trestného poriadku zrušil rozsudok súdu I. stupňa vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu vo vzťahu k C. Š. a C. R. a postupom podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku uložil obvinenému C. Š. a obvinenému C. R. podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov, na výkon ktorého zaradil obvineného C. Š. podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia a obvineného C. R. podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia. Zároveň podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvineného C. G. zamietol.

Proti vyššie označenému rozsudku krajského súdu podali dovolanie z dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, teda že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia obvinení C. Š. (prostredníctvom ustanovenej obhajkyne JUDr. Kataríny Kollárovej, advokátky vo Zvolene) a C. R. (prostredníctvom ustanoveného obhajcu JUDr. Emila Vaňka, advokáta vo Zvolene) a navrhli, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku rozsudkom vyslovil porušenie zákona z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku v ustanovení § 222 ods. 1 Trestného zákona, a aby ďalej podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku napadnutý rozsudok krajského súdu a rozsudok okresného súdu v celom rozsahu zrušil a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

V písomnom odôvodnení dovolania obvinený C. R. uviedol, že skutok bol nesprávne právne posúdený ako trestný čin, hoci tento skutok nenapĺňa znaky skutkovej podstaty trestného činu. Súd I. stupňa a krajský súd zistili skutočnosti, ktoré boli pre rozhodnutie nepotrebné, nesmerovali k objasneniu veci a odpúťovali pozornosť od podstaty trestnoprávneho vzťahu a jeho posudzovania, v dôsledku čoho došlo k nesprávne právne posúdeniu skutku z hľadiska naplnenia znakov skutkovej podstaty trestného činu. Východiskom pre právne posúdenie veci bol vznik civilného úverového vzťahu medzi bankou a jej klientkou podľa Občianskeho zákonníka. Išlo o vzťah banky a plnoprávneho subjektu a bolo nerozhodné na aké účely boli prostriedky použité účastníkom zmluvného vzťahu. Nemohla byť preto naplnená skutková podstata trestného činu úverového podvodu, lebo tá si vyžadovala aj ďalšie znaky a tým je vylúčenie úveru od iného. Vylúčením úveru sa rozumie predstieranie a uvádzanie nepravdivých skutočností v požiadavke na úver pred bankou a jej povereným zamestnancom, pričom z dokazovania táto skutočnosť nevyplývala. K uvedeniu do omylu nedošlo v otázke splnenia podmienok, lebo banka do svojho úverového systému zaradila pravdivé a objektívne skutočnosti (výška príjmu žiadateľa, účet v banke, úverová záťaženosť klienta). Banka uviedla, že neeviduje žiadnu škodu v súvislosti so splácaním úveru a ani žiadne splátky po splatnosti. Stráca zmysel dôkazné zistenie, že prevzatie dlhu a jeho splácanie banke obvineným C. G. je poľahčujúcou okolnosťou. Ide totiž o legálny postup, ktorého dôsledkom je zánik trestnosti v dôsledku včasného zamedzenia škodlivých následkov trestného činu.

Existoval tu preto aj relevantný úkon spolupáchateľa, ktorý spôsobil zánik trestnosti. Banka komunikovala s C. T. priamo v dvoch úverových vzťahoch a tretíkrát pri založení účtu a nedospela k záveru, že na tieto úkony C. T. nie je spôsobilá, inak by jej banka nezaložila účet. Banka, ktorá prostredníctvom svojej zamestnankyne oslovila C. T. s ponukou, aby si vzala úver, z vlastnej iniciatívy pristúpila k vzniku úverového vzťahu. Banková úradníčka nemala pochybnosti o spôsobilosti žiadateľky samostatne konať a považovala ju za plne spôsobilú na tento úkon. Závady boli iba v reči v dôsledku poruchy sluchu. Banka zistila, že C. T. je invalidná dôchodkyňa a poberá 240,- € mesačne invalidný dôchodok na účet tejto banky, ktorá jej poskytla maximálnu sumu úveru, aký pripustil systém banky, vzhľadom na jej príjem. Správanie C. G. a C. T. vyhodnotila banková úradníčka ako prirodzené, ktorá vysvetlila obsah dokumentov a C. T.Y. ich dobrovoľne podpísala. Dokumenty prevzal C. G. a tento prevzal aj povinnosť splácať splátky a takto aj konal bez omeškania, čím vznikol právny vzťah medzi C. G. a C. T.. Dôkazy neodôvodňujú záver, že išlo o spoločný úmysel spoluobvinených smerujúci k vylákaniu úveru od banky použitím nepravdivých údajov prostredníctvom právne nespôsobilého subjektu. Úmyslom a motívom celého skutku bol zámer C. G. získať finančné prostriedky na nákup pracovného náradia na výkon zárobkovej činnosti. Toto náradie malo umožniť zárobkové uplatnenie obvineného vrátane platenia inkriminovaného úveru banke prevzatím dlhu za C. T.Y.. Je irelevantné zisťovať a pátrať z akých prostriedkov sa splátky úveru financujú. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že vzájomné vzťahy účastníkov boli vyjasnené už pred vznikom úveru a aj záväzok o prevzatí dlhu za C. T. na základe konkludentnej zmluvy. Tento právny úkon nie je nulitný, lebo zákon nesankcionuje nedodržanie písomnej formy zmluvy o prevzatí dlhu ani len sankciou neplatnosti. C. G. využil ochotu C. T., že peniaze získa ako úver na vlastné meno, tieto mu požičia s podmienkou odmeny 100,- € a podmienkou, že túto pôžičku a nie úver bude vracať C. T. tak, že miestom plnenia bude bankový účet a forma bude prevzatie dlhu. Platenie pôžičky potom bolo vykonávané splácaním úveru banke C. G., ktorý potom aj plnil v súlade so zmluvou o prevzatí dlhu uzavretou medzi C. T. a ním, čím splácal pôžičku od C. T.C. aj s príslušenstvom. Úmysel obvineného smerujúci ku vzniku škody voči banke nie je preukázaný a skutok nie je trestnoprávnym vzťahom, ale ide o konanie vyplývajúce z občianskoprávných vzťahov. Banka sa pripojila k náhrade škody s neexistujúcim nárokom, a preto mala byť z konania vylúčená, resp. do neho nepripustená vôbec. Do adhézneho konania bola banka pripustená ako poškodený, ktorému nevznikla škoda, a preto si ju ani nemohol uplatniť. V konaní bol predložený právny názor Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 6To/26/2014, z ktorého vyplýva, že podmienkou trestnosti skutku je okolnosť, že páchatel už pred vznikom úverového vzťahu a nie po ňom nechce úver platiť, alebo vie, že nebude schopný ho platiť riadne a včas.

V písomnom odôvodnení dovolania obvinený C. Š. uviedol, že vykonané dokazovanie nepreukázalo, že by sa trestného činu úverového podvodu dopustil, resp. že by na trestnom čine participoval. Od samotného začiatku trestného konania spáchanie skutku rázne popieral. Ani jeden zo svedkov nekonštatoval účasť obvineného na spáchanom trestnom čine. Svedkyňa C. T. na hlavnom pojednávaní uviedla, že peniaze z banky chcel výlučne C. G., ktorý s ňou bol aj za týmto účelom osobne v banke. Za takejto dôkaznej situácie, kedy neexistuje ani jeden priamy usvedčujúci dôkaz, nemohol súd prijať bezpochybný záver, že páchatelom trestného činu je obvinený. Závery súdov sú špekulatívne. V priebehu trestného konania nebola preukázaná ani subjektívna stránka prečinu úverového podvodu a ani jeho materiálny znak, a to vznik škody. Obvinený C. G. úver riadne a včas splácal a teda uvažovať o vzniku škody na strane banky nie je namieste. Súd nesprávne zistili skutkový stav, v dôsledku čoho prijali nesprávne právne závery. Na podklade takýchto skutkových záverov nebolo možné urobiť akýkoľvek právne kvalifikačný záver, čo naplnia dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Nesprávnym právnym posúdením je aj omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, pričom o mylnú aplikáciu ide aj v prípade, ak súd použije iný právny predpis, než ktorý mal použiť ako správny.

K dovolaniu obvineného C. Š. a C. R. sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Žiar nad Hronom (ďalej aj „prokurátor“), ktorý navrhol dovolanie oboch obvinených postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuť, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Uviedol, že rozsudok krajského súdu považuje za zákonný a správny. Existovali podstatné rozpory vo výpovediach všetkých obvinených nielen o priebehu skutku, ale aj o

okolnostiach po spáchaní skutku. Pokiaľ obhajoba poukazovala na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 6To/26/2014, možno dať do pozornosti rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 5To/22/2018, podľa ktorého „skutočnosť, že obvinený má splácať poskytnutý úver, poškodená obchodná spoločnosť poskytujúca úver nevedela, a práve v tom spočíva uvedenie iného do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie úveru a jeho splácanie. Ak možno mať výhrady k rozsudku krajského súdu, tak len v tom smere, že nebol dôvod na nepriznanie príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona s odkazom krajského súdu na aplikáciu § 49 ods. 2 Trestného zákona.

K vyjadreniu prokurátora sa vyjadril obvinený C. R., ktorý uviedol, že je právny nezmysel, že trestnosť zakladá nevedomosť obchodnej spoločnosti poskytujúcej úver, že úver má splácať C. G.. Podstatou veci je neexistencia trestnosti, pretože C. G. pred skutkom mal úmysel prevziať dlh za povinnú. Trestnosť vylučuje aj neexistencia škody a reálne splácanie úveru.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) primárne skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané obvineným C. Š. a obvineným C. R. proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že boli splnené podmienky uvedené v § 372 ods. 1 Trestného poriadku.

Dovolací súd zdôrazňuje, že v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku je viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v dovolaní uvedené, pričom táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb vytýkaných napadnutému rozhodnutiu a konaniu, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania v ňom uvedených v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (R 120/2012 - I.).

Poznamenáva tiež, že dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu.

S ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca v mene obvineného, najvyšší súd je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti nemôže ísť nad rámec návrhu a v ňom špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku).

Dovolací súd ako na relevantné pre posúdenie veci poukazuje na nasledovné zákonné ustanovenia:

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona kto vyláka od iného úver alebo zabezpečenie úveru tým, že ho uvedie do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie úveru alebo na splácanie úveru, a tak mu spôsobí malú škodu, potrestá sa odňatím slobody na 1 (jeden) až 5 (päť) rokov.

V prípade dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je dovolanie určené na nápravu právnych chýb v rozhodnutiach súdu vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku, alebo v iných skutočnostiach podľa noriem hmotného práva. Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy prvého a druhého stupňa. Dovolací súd v prípade tohto

dovolacieho dôvodu nepreskúmava skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku slúži výlučne na nápravu hmotnoprávných chýb. Dikciou za bodkočiarkou ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku vylučuje námietky skutkové, tzn. nie je prípustné právne účinne namietat', že skutok, tak ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu (R 47/2014). Námietky obvinených C. Š. a C. R. smerujúce k tomu, že skutok, tak ako bol ustálený súdmi nižších stupňov, je nesprávne sformulovaný nezodpovedá uvedenému priebehu deja popierajúc svoju vinu, sú preto irelevantné. Dovolací súd z tohto dôvodu nemôže posudzovať platnosť zmluvy o pôžičke, participáciu obvineného C. Š. na trestnom čine, otázku posudzovania vzniku úverového vzťahu a tak spôsobilosti C. T. uzavrieť zmluvný vzťah a ani otázku použitia peňažných prostriedkov, pretože obvinení sa domáhajú svojimi argumentmi v podanom dovolaní zmeny znenia skutkovej vety, a teda zmeny spôsobu hodnotenia dôkazov, čo nie je v právomoci (kompetencii) dovolacieho súdu.

Je potrebné tiež zdôrazniť, že ak dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa, nemôže prehodnocovať ani výšku škody, pretože jej znením vo výroku skutkovej vety v konkrétnej výške 1.880 € je viazaný.

Tento dovolací dôvod preto nemôže napĺňať ani poukaz obvineného C. Š. na to, že nebola v konaní preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkované, t. j. ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť (R 3/2011).

To znamená, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, ako aj proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať.

V skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku zároveň vymedzené konanie obvineného C. Š. aj C. R. spočívajúce v tom, že obvinení C. Š. a C. R. v úmysle získať pre seba finančné prostriedky nahovorili C. T., aby požiadala banku o poskytnutie peňažných prostriedkov a táto podpísala s bankou po predložení jej dokladu totožnosti zmluvu o spotrebiteľskom úvere vo výške 1.880,- €, pričom sumu 1835,- € odovzdala obvineným, čím vylákali od banky úver, napĺňa zákonné znaky trestného činu úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona.

Vo vzťahu k argumentácii obvinených je potrebné zdôrazniť, že vymedzenie skutku, tak ako bol ustálený konajúcimi súdmi (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť), neumožňuje ani dovolaciemu súdu dospieť ohľadom jeho právnej kvalifikácie k inému záveru. Zo skutkových okolností ustálených v posudzovanej veci v skutkovej vete je totiž zrejmé, že skutková veta obsahuje všetky zákonné znaky trestného činu, z ktorého boli obvinení uznaní za vinných.

Nad rámec záverov súdov nižších stupňov, na ktoré dovolací súd poukazuje (strana 9 a 10 rozsudku súdu I. stupňa a strana 5 a 6 rozsudku odvolacieho súdu), dovolací súd uvádza, že obvinení vystupovali v pozícii tzv. nepriameho páchatel'a, teda ako tí, ktorí spáchali trestný čin prostredníctvom inej osoby - C. T., ktorú použili ako živý nástroj zneužívajúc jej v skutkovej vete obsiahnutú „duševnú zaostalosť“.

sociálnu naivitu, ľahkú ovplyvniteľnosť a manipulovateľnosť“ s cieľom vylákať úver od banky pre obvinených tým, že uviedli do omylu banku v otázke splnenia podmienok na poskytnutie úveru tak, že táto posudzovala v otázke splnenia podmienok predmet útoku obvinených - hendikepovanú C. T. namiesto obvinených, ktorých úmyslom bolo získať úver a ktorých by v danom prípade banka posudzovala, čím banku uviedli v otázke úverovej bonity do omylu, pretože posudzovala odlišný subjekt - C. T. od toho, ktorý subjekt mal byť skutočne posudzovaný. Pokiaľ ide o výšku škody 1.880,- €, táto vznikla už vyplatením úveru zo strany banky, čím reálne došlo k zmenšeniu majetku banky a jej výškou bol dovolací súd viazaný, čo zodpovedá malej škode podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona.

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 2:1

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.